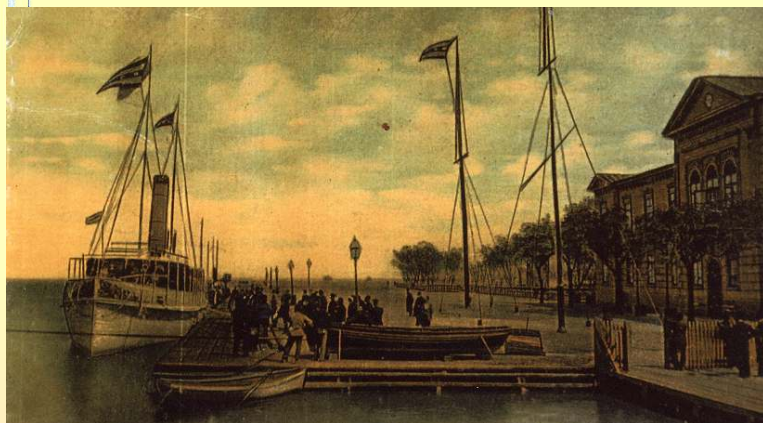

150 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA
COMISIUNII EUROPENE
A DUNĂRII
1856 - 2006

Austria

France

Germany

Italy

Great Britain

Russia

Romania

Turkey

Km 0 - Mm 0
AL FLUVIULUI EUROPEAN DUNĂREA

SULINA - ROMÂNIA

Comisiunea Europeană a Dunării (CED) 1856 - 1939

Războiul Orientului - Crimei (1854-1856) își are cauza în blestemul unui testament de care lumea n-a scapat nici până astăzi, războiul se sfârșește în defavoarea Rusiei și se încheie Tratatul de Pace de la Paris din 1856 pentru punerea în acord a intereselor europene la Gurile Dunării, interese de ordin politic, economic, militar.

Se naște astfel în Europa, prin voința rațiunii comune, dialogului, geniului celor implicați, la

jumătatea secolului al XVIII-lea primul și cel mai stabil parteneriat internațional reprezentat de Comisiunea Europeană a Dunării. În componența Comisiunea Europeană a Dunării (CED) intră Anglia, Franța, Prusia, Sardinia, și cele trei imperii Austria, Rusia, Turciei iar după formarea statului unitar Român și România. CED a funcționat la Gurile Dunării timp de 83 de ani în ciuda schimbărilor de putere și a conflictelor militare la nivelul continentului european. Sediul CED este la Galați reprezentat de un secretariat, dar compartimentul tehnic, patrimoniul tehnic și lucrările se desfășoară în Sulina.

Scopul declarat al CED era asigurarea funcționalității navigației la Dunăre prin lucrări tehnice de dragare de aluviuni a Gurii fluviului Dunărea la Marea Neagră, săparea canalului Sulina pentru dezvoltarea comerțului dunărean trans-european și maritim. Agenda secretă a CED a fost să realizeze un for cu mandat european, de lungă durată, cu rol strategic de a neutraliza zona politică respectivă, agenda realizată printr-un compromis al marilor puteri de a opri expansiunea rusă spre sud către strâmtoarea Bosfor și blocarea ei de a obține concesiile în Marea Mediterană.

La 6 ianuarie 1857, o conferință specială ținută la Paris a încheiat un protocol prin care insula Șerpilor, aflată în dreptul gurilor Dunării, era repartizată Turciei și intră sub administrarea internațională a CED până în anul 1939.

Povestea Insulei Șerpilor.

Insula este de fapt o stâncă de 17 hectare, fără resursă de apă potabilă, numele de Șerpilor vine de la faptul că șerpii din insulă se strecurau în bazinele de colectare a apei de ploaie. Prima mențiune scrisă despre insulă a fost a lui Arktinos din Milet în anul 777 î.Hr., în lucrarea Arktiopis. Insula a avut multe denumiri Fidonis, Illqnada, Achillea iar apoi în operele antice Leuke. Stă scris în operele antice al lui Herodot că pe Leuke se află templul și statuia lui Achilles - Ahile. Ptolomeu și poetul exilat de Roma în Dobrogea - Ovidiu scriu despre templul lui Ahile din Leuke. Insula a aparținut geto-dacilor, apoi o preia colonizarea greacă în sec VII-VI î.Hr., revine dacilor în timpul regelui Burebista, apoi Romei - romanilor, intră în stăpânire bizantină până în anul 1204 când cade Constantinopolul, locul este luat de Veneția și apoi de Genova. În anul 1383 Dobrogea intră în componența Moldovei, ca din anul 1484 Imperiul Otoman să stăpânească Marea Neagră. Celebra frază "Eu nu caut uscat ci apă", a lui Petru cel Mare al Rusiei a spus dorința acestora de a stăpâni Marea și Strâmtoarea Bosfor și ajung în

anul 1812 la Dunare obținând brațul Chilia. În anul 1823 insula a fost cercetată minuțios de comandorul Kritzki din ordinul amiralului Grieg care găsește templul lui Ahile, făcându-i o descriere, ca având formă pătrată de 30 de metri. Ruși invadează insula încercând să devină stăpâni și distrug templul, folosind materialul, să construiască un far. În raportul aceluiasi comandor scrie, în anul 1828, ruși ridicând un far au prăpădit tot". Insula revine Romaniei în anul 1877 până în anul 1947, când, în condiții de pace, dreptul forței impus de URSS o răpește României. Acum insula este ocupată de forțe militare ucrainiene ca fiind o moștenire după destrămarea imperiului sovietic.

În timpul Comisiunii Europene a Dunării, pe insulă lucra personalul acestei instituții internaționale, care reconstruiește farul, adăposturile și locuințele.

Comisiunea Europeană a Dunării contribuie cu proiecte de amenajare tehnică, dragi și șalandre cu abur aduse din Anglia și Germania, execută lucrări de dragaj, construiesc dane, diguri, adâncesc pragurile pe Dunăre ajungând până la Galați apoi la Brăila. Dunărea este străbătută de cargouri de mare tonaj 180 km în amonte. CED se maturizează și serbează 50 de ani de existență în anul 1906, apoi de 75 de ani de existență în anul 1931.

Danubius

La împlinirea a 50 de ani de la înființare CED, Comisiunea emite o medalie comemorativă. Fața medaliei îl reprezintă pe Zeul Danubius. Zeul Danubius este legat indisolubil de istoria neamului românesc. La hotarele Romei se afla Dacia condusă de Decebal. Dacii liberi înving și decimează legiunea a V-a Romană în anul 87 d.Hr., urmează mai multe victorii dacice. Prestigiul Romei fusese umilit. Roma trebuia să învingă Dacia și pe Decebal potrivnicul Romei. Traian ordona, în anul 103, celui mai vestit inginer al timpurilor Apolodor din Damasc

construirea unui pod peste Dunăre între Pontes și Drobeta, pod ce avea aplicat pe structură și efigia zeului Danubius. Dacii sunt învinși și Traian înalță, în cinstea măreței victorii, cel mai vestit monument al Romei – Columna lui Traian inaugurată la 12 mai 113 d.Hr. Columna înaltă de 30 de metri reprezintă Certificatul de naștere al poporului Român. Pe Columnă se află săpat în piatră istoricul războiului, scene de luptă între daci și romani și zeul Danubius.

Războiul ruso-romano-turc (1877-

1878) produce

schimbări esențiale în configurația europeană. România se formează ca Stat, Dobrogea este realipită României. Între 1-13 iulie 1878, la Berlin se semnează noul Tratat rectificându-se Tratatul de la Paris și Londra. CED-ului îi sunt conferite imunități speciale, iar Sulina, unde se desfășoară activitatea tehnică se bucură de toate

46 years
Anniversary Medal

E.C.D. medal
- Courage and Devotion -

50 years
Anniversary Medal

75 years
Anniversary Medal

150 years Anniversary Medal
AFDJ Galati 2006

150 years Anniversary Medal
National bank of Romania

acestea. Sunt înălțate pavilioanele CED ce-i conferea orașului statutul de extrateritorialitate, neutralitate pe timp de pace și război și privilegii fiscale. Sulina devine port Stat, neutru, fără armată, sub umbrela Comisiunii. Viața merge înainte, deceniile se succed, CED-ul funcționează, mai are loc un război în Europa, apoi crize economice, convulsii.

La 16 mai 1939 CED, Bunicul Uniunii Europene își încetează activitatea, în Europa începe să se audă zăngănitul armelor și răul se produce – Război, cu distrugerii, suferințe, blocuri militare, spectrul

războiului nuclear, cortine, gulaguri...

Sulina – Europolis la Km 0 al Fluviului Dunărea

La confluența Dunării cu Marea Neagră a apărut o așezare omenească înconjurată de Delta Dunării. S-au așezat să trăiască oameni din cele patru zări, lăsând corăbii oboseți de drumuri, făcându-și adăpost pe o mică insulă de nisip, nisip cărat de fluviu din munții Europei, în timp de milenii. Și-au ridicat case din lut, stuf și din piatră de balast a corăbiilor, rezultând o mică așezare și mai apoi un mic oraș. În lucrarea „De administrando imperio” în anul 950, sub numele de Solina, Constantin Porfirogenetul, împăratul Bizanțului îi semnează atestarea documentară. Istoria Sulinei nu poate fi separată de istoria fluviului și viața portului.

Sulina – Selina - Soline – Sunne, căci despre ea este vorba, prin poziția ei ca port fluvio-maritim din timpuri imemorabile, a preluat și purtat amprenta colonizatorilor - ca port grecesc, fenician, genovez, al Principatelor Române, turcesc, rusesc și prin voința marilor puteri devine port internațional, atinge statutul de Port Stat conferit de Comisiunea Europeană a Dunării, beneficiind de extrateritorialitate, neutralitate pe timp de pace și război, privilegii fiscale. Orașul prospera și se numea neoficial Europolis având o aură cosmopolită.

Citind aceste rânduri descoperi moara ce măcina fără scăpare timpul, învârte lumea în fel și chip, și se răsfăță schimbând destinul unor imperii și nații, pentru că nimic nu-i veșnic. La sfârșit de secol XIX orășul avea cca 5.000 de oameni și 27 de naționalități.

Mama reginei Iuliana, a Olandei face o donație fiind construită uzina de apă a orașului care funcționează și astăzi. În anul 1903 este înlocuit iluminatul stradal cu gaz cu iluminatul electric, 1.200 de case, 70 de mici întreprinderi ce ofereau reparații navale, ancore, catran, vele și parâme, 154 de prăvălii de lume bună, 56 cabarete pentru marinarii lumii.

Portul este plin de sute de corăbii cu steaguri și

flamuri la catarge din toată floarea biruitoarelor de valuri și furtuni ale imperiilor. Corăbi și nave umplu portul, orașul prosperă și de la 5 - 6 mii de suflete ajunge vara, când anul era bogat, la 15 - 20 mii de oameni, căci visul oricărui docher era să strângă mult și să se întoarcă în țara lui.

La întreținere de imperii orgoliul nației moare, casele se construiesc lipite una de cealaltă din lipsă de spațiu, cu forme ce trădau naționalitatea proprietarului, cu multe cârciumi și cafenele grecești cu muzică, zarvă, jocuri de table și veselie, cu magazine evreiești de unde puteai cumpăra orice-ți doreai. Era o lume agitată cu viața trăită în iz cosmopolit de oameni cu statut de cetățeni pașnici ai lumii și nu ai unei țări anume, care-și respectau tradițiile și cultura lor națională și care făceau din respectul pentru celălalt un scop sacru. Limba vorbită de comunitate în Sulina era limba greacă,

oficială - franceza, urmată de limba română, rusa, italiana, turca, viața orașului fiind, de fapt, mai mult viața unui port prins în jocul intereselor marilor puteri.

Educația era asigurată de două școli grecești, două românești, o școală germană, o școală italiană, un gimnaziu, o școală de artă pentru fete cu predare în limba franceză, una evreiască și un institut englez de marină. Orașul aristocrat cu funcționari internaționali, diplomați, ingineri, medici, bresle de meseriași, patroni de nave, șlepurii, cârciumari, brutarii. Oraș cu teatru, lumină electrică, spitale, cazinou, de două ori pe lună o sărbătoare și cursă săptămânală de vapor la Istanbul. În Sulina funcționau zece consulate, aici era bursa grâului românesc, opt agenții ale marilor companii europene de navigație se ocupau de aprovizionarea Europei cu grâu. Trei tipografii scoteau ziare în toate limbile.

Și națiile s-au adunat fiecare cu credința lui și așa au construit cu banii lor, după nevoi, câte un locaș sfânt pentru cinstirea Creatorului și pacea sufletelor. Procesul confesional era asigurat de zece biserici diferite: anglicană, un templu evreiesc, o geamie turcească, biserici ortodoxe - greacă, armenescă, două biserici românești, o biserică rusească, una lipovenească, o biserică catolică.

Lăcașele de cult sunt legate de viață, fericire și de moarte și fiecare nație și-a făcut cimitirul lui - un cimitir al englezilor, ortodox, musulman, evreiesc, romano-catolic, german. Și muritorii, înaintea ultimei dorințe au fost liniștiți că mormântul lor are câteva grăunțe de nisip cărate de Dunăre și din îndepărtata lor țară. Cinci cimitire lipite unul de celălalt, cu comandanți de nave și militari, pirați, doctori, îndrăgostiți asemeni lui Romeo și Julieta și o prințesă, Ecaterina Moruzi, pe al cărui mormânt scrie: "Și binele ce l-am gustat, Și răul ce l-am îndurat

, Trecută ca o ceață, Atâta numai n-a trecut, E binele ce l-am facut în viață".

Și micul oraș merge înainte, sare de primul război, apoi încep pregătirile pentru al doilea dezastru, sunt încălcate Convenții și alianțe, sunt semnate în secret pacturi agresive după care s-au modificat hărți și frontiere.

Și viața orașului trăiește chinul și umilința războiului, pe 25 august 1944 o escadrilă de bombardiere aliate, fără să vadă steagurile de armistitiu, distrug parțial orașul. Iar viața merge mai departe, fără să țină cont de noi, acceptând politica bătei, teroriei, ordinului...

Subiectul Europolis - CED este interzis în presă, inclusiv comentarii, ca fiind ceva imperialist. Apoi s-a întâmplat ceva, oameni s-au săturat de băta și au refuzat un sistem în toată Europa de Est și în România producându-se schimbarea de care era atâtă nevoie.

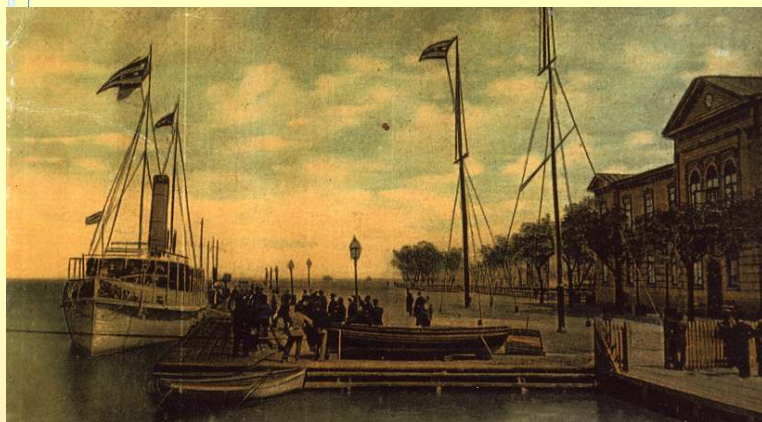
Și astăzi micul orașel este tranzitat anual de mii de nave, liniștit, modest, cu pensiuni, căutat de turiști pentru istoria și frumusețea lui unică, și toți sperăm în mai bine căci speranța nu moare niciodată. Orașul a sărbătorit cu recunoștință aniversarea a 150 de ani

de la înființarea Comisiunii Europene a Dunării, Comisiune ce i-a adus numele de Europolis, onoarea și prestanța unui Stat timp de jumătate de secol. Și ne mândrim că, prin voința Divinității, ne-am adus aportul în mod natural alături de Statele Europene la dezvoltarea Conceptului Europei Unite de acceptare între Popoare și State.

THE 150TH ANNIVERSARY OF
THE EUROPEAN COMMISSION
OF THE DANUBE
1856 - 2006

Austria

France

Germany

Italy

Great Britain

Russia

Romania

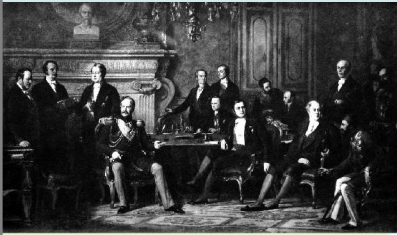

Turkey

Km 0 - Mm 0
OF THE EUROPEAN DANUBE RIVER

SULINA - ROMANIA

The European Commission of the Danube 1856 – 1939

The Middle East (Crimean) War 1854 – 1856 has its causes in a curse of a testament whose effects can be felt even today. The war ended in Russia's disadvantage and The Paris Peace Treaty was concluded in 1856 in order to respond to the European political, economical and military interests at the Danube's Mouths.

Thus, in Europe, the first and the most stable international partnership of the European Commission of the Danube was born due to the

willingness of the common reason, of the genius of those involved.

The European Commission of the Danube consisted of England, France, Prussia, Sardinia and the three empires: Austria, Russia and Turkey and after the forming of the military Romanian state – Romania. ECD functioned for 83 years at the mouths of the Danube inspite of the power changes and of the military conflicts at the level of the European continent.

The ECD headquarters was in Galati, represented by a secretariate, but the technical department as well as the technical patrimony, all the necessary works were based in Sulina.

The declared purpose of ECD was to provide the functionality of the navigation on the Danube through technical dredging works at the mouths of the Danube with the Black Sea, the digging of the Sulina channel in order to develop the Danubian trans-European and maritime commerce. The secret agenda of ECD was to realize a forum under the European long-term mandate, having a strategic part in the neutralization of the respective political zone. This agenda was realized through a compromise of the great powers, made on the declared purpose to stop the Russian expansion to the South, to the Bosphorus straits and their blockade in order to obtain concessions on the Mediterranean Sea.

On January 6, 1857 during a special conference held in Paris a protocol was concluded. The Snake Island, situated on the mouths of the Danube, was given to Turkey and thus it was under international administration of ECD until 1939.

The Story of the Snake Island

The island was in fact a rock of 17 hectares, without drinking water resources. Its name comes from the fact that the snakes were slipping by into the rain water collecting basins. Its first mention on the documents belongs to Arktinos from Millet, in 777 B.C., in his work "Arktiopis". The island had a lot of names: Fidonis, Illqnada, Achillea and then in the antique works, Leuke. In the antique works of Herodotus it was written that on Leuke there were the temple and the statue of Achilles. Ptolemy and Ovid, the exiled poet from Rome to Dobrogea, wrote about the Achillea's temple in Leuke. The island belonged to the Getae-Dacians, then it was taken over by the Greek colonization in VII – VI centuries B.C., then it was given back to the Dacians during the king Burebista, then to Rome, until 1204 it was subject to the Byzantine Empire when Constantinople fell.

Its place is taken by Venice and then by Genoa. In 1383 Dobrogea is united to Moldavia and in 1484 the Ottoman Empire started ruling on the Black Sea. The famous phrase of Peter the

Great, the Russian Tzar "I do not look for land, I look for water" reflected their wish to rule over the sea and the Bosphorus Straits and they reached the Danube in 1812 when they obtained the Chilia Arm. In 1823 the island was thoroughly searched by the commander Kritzki at the order of the admiral Grieg who found the Achillea's temple and described it as having a square shape of 30 meters. The Russians invaded the island trying to become the owners of it and destroyed the temple using the construction material to build a lighthouse. In the report of the same commander it was written in 1828 "Russians built a lighthouse and they destroyed the temple". The island was returned to Romania in 1877 until 1947 when, under the new peace conditions, the right of the imposed force by the USSR, the island is taken away from Romania, the island is now occupied by the Ukrainian military forces as an inheritance.

During the European Commission of the Danube the island is served by the personnel of that international institution, it rebuilt the lighthouse, the shelters and the houses.

The European Commission of the Danube contributed with improvement projects, technique, dredgers and steam barges brought from England and Germany, made dredging works, built large piers, deepened the Danube's crossings getting to Galati, then to Braila. The Danube is crossed 180 km upstream by high tonnage ships. ECD became mature and celebrate 50 years, then in 1931 – 75 years of its existence.

Danubius

At the 50th celebration of ECD, the Commission issued a memorial medal. One side of the medal represents the God Danubius. The God is indissolubly linked to the history of the Romanian nation. At the Roman borders is Dacia led by Decebal. The free Dacians fought against and ploughed down the 5th Roman legion in 87 A.D. and many other Dacian victories followed. The Rome's prestige was humiliated.

46 years
Anniversary Medal

E.C.D. medal
- Courage and Devotion -

50 years
Anniversary Medal

75 years
Anniversary Medal

150 years Anniversary Medal
National bank of Romania

150 years Anniversary Medal
AFD Galati 2006

Rome had to defeat Dacia and Decebal, Rome's opponent. In 103, the emperor Traian ordered to Apolodorus of Damascus, the most famous engineer of those times to build a bridge over the Danube, between Pontes and Drobeta, a bridge that had the effigy of the God Danubius applied on its structure. The Dacians were defeated by Traian and the emperor, in the honor of the great victory, built the most famous monument of Rome – the Column of Traian unveiled on May 12, 113 A.D. The Column is 30

meters high and it represents the birth certificate of the Romanian nation. On the Column the history of the war, scenes of the fights between the Dacians and the Romans, the God Danubius are carved in stone.

The Russian – Romanian – Turkish War (1877 – 1878) did essential changes in the European configuration. Romania became a State; Dobrudja is given back to Romania. In July 1 – 13,

1878 the new Treaty was signed in Berlin, thus rectifying the Paris and the London Treaties. ECD got special immunities and Sulina, the place where the technical activity developed, enjoyed all these. The ECD flags were hoisted and thus the town was given the extra-territorial and neutrality statute on peace or on war time, as well as fiscal privileges. Sulina became a State harbour, neutral, without any army, under the umbrella of the Commission. Life went on, decades coming one after the other, ECD functioned, and another war took place in Europe, then

economical crisis, convulsions.

On May 16, 1939 ECD, the Grandfather of the European Union, ceased its activity. In Europe the noise of the guns could be heard again and the evil was there – the War, accompanied by distruction, sufferings, military blocks, the specter of the nuclear war, curtains and gulags.

Sulina – Europolis at Km 0 of the Danubian River

On the place where the Danube meets the Black Sea a human location appeared, surrounded by the Danube Delta. People from the fourth cardinal points came to live there, their tired ships, building their shelters on a small sandy island; the sand was brought by the river from the European mountains, during thousands of years. They built huts made of mud, reed and the shingle ballast of their ships, thus resulted a small village then a small town. In the works "De administrando imperio" in 950, under the name of Solina, the Byzantine emperor Constantin Porphyrogenet signed its documentary certification. The history of Sulina cannot be separated, of the history of the river and of the harbour's life.

Sulina – Selina – Soline – Sunne, because it is about the same town, from immemorial times known as a river-maritime harbour, took and carried the touch of the colonizers – as a Greek, Phoenician, Genovese, Romanian Principalities, Turkish, Russian harbour and due to the will of the Great Powers became an international harbour, reached the statute of a State Harbour granted by ECD, having its own extra-territoriality, neutrality on peace and war time, as well as fiscal privileges. The town flourished and its unofficial name was Europolis with a cosmopolite aura.

If you read all these you can discover the mill that keeps on grounding time, spins the world upside down and spoils itself by changing the destiny of empires and nations because nothing is forever. At the end of the XIXth century the town had about 5,000 inhabitants and there were 27 nationalities.

The Dutch Queen, Iuliana's mother, made a donation and the city water plant was built and that plant still exist. In 1903 the gas street illumination was replaced by the electric one, 1,200 houses, 70 small enterprises which offered repair services for ships, anchors, tar, sails and ropes, 154 fancy luxurious

shops, 56 cabarets for the sailors of the entire world. The harbour was full of hundreds of ships with flags and mast flags of the conquerors of the waves and empire storms.

Ships and vessels replenished the harbour, the city developed and from 5 – 6 thousand of souls got in summer, whenever the year was rich, to 15 – 20 thousand of souls because the dream of each docker was to make money as much as possible and to return to his originate country afterwards.

The self-pride of the nation had died at the intersection of the empires; houses were built one next to the other because of lack of space, houses having the architecture typical to their owner's nationality, with a lot of beer houses and Greek houses full of music, noise, joy and backgammon games, with a lot of Jewish houses where one could buy everything. It was a hectic world with a cosmopolite life, with people having the statute of peaceful citizens of the world and not of a certain

country, who respected their national and cultural traditions and who had a sacred purpose for the respect of each other.

The spoken language of the Sulina community was Greek, the official one was French, followed by Romanian, Russian, Italian and Turkish languages, the life of the city actually being more the life of a harbour caught in the game of the interests of the Great Powers.

Education was provided by two Greek schools, two Romanian schools, a German school, an Italian school, a high school, a French art school for girls, a Jewish school and an English Marine institute. The little aristocratic town was full of international office workers, diplomats, engineers, doctors, guilds of craftsmen, ship owners, barges, beer house owners, bakers. The city had a theatre, electric light, hospitals, casinos, twice a month a celebration and week courses to Istanbul. There were 10 consulates in Sulina, one stock exchange of the Romanian wheat, eight agencies of the great European navigation companies who dealt with the wheat supply of Europe. Three printing houses printed newspapers in all languages.

And nations came together each of them with their own faith and built with their own money, according to their needs a holy church in order to honour their Creator and the peace of their own soul. The confessional process was provided by 10 different churches: Anglican, a Jewish temple, a Turkish mosque, an Orthodox and Greek Church, Armenian, two Romanian churches, the Russian church, the Lippovan church and Catholic Church.

The churches are linked to their life, happiness and death and each nation built its cemetery: an English cemetery, one Orthodox, one Muslim, one Jewish, one Romano-Catholic, one German. And the mortals, before their last wish were happy that their grave had a grain of sand carried by the Danube

even from their far country. Five graveyards one next to the other with ship commanders and militaries, pirates, doctors, lovers as Romeo and Juliet, and a princess – Ecaterina Moruzi on whose grave it was written: “And the welfare I tasted, and the Evil I endured were passed like a fog, only the good facts I did in my life couldn't pass through”.

And the little town went on, jumped over the First World War and then the preparations for the second disaster. Conventions and unions are destroyed, secret aggressive pacts were signed and maps and borders were modified.

And the city lived the agony and the humiliation of the war, August 25, 1944 a fleet of allied bombers, without seeing the flags of the armistice, partially destroyed the city. And life went on without minding us and we had to accept the policy of the cudgel, of terror... The subject Europolis – ECD was forbidden and it was considered to belong to the savage imperialism.

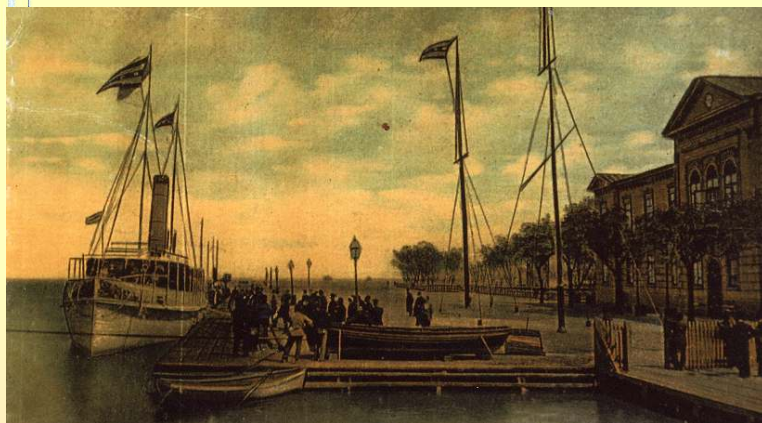
Then something happened, people got enough of the cudgel and refused a bad system in the entire Eastern Europe and in Romania, a change requested by everyone happened.

And even today the small town is yearly transited by thousands of ships, a small quite and modest town with touristic houses requested by those who love its history and its unique beauty and we all hope in a better life because hope never dies. The town celebrated the 150th anniversary of the foundation of ECD a Commission that brought it the name of Europolis, the honour of a State as a half a century period of time. And we are proud that due to the will of the Divine force we took part, together with the European States, to the development of the concept of the United Europe of the acceptance between peoples and States.

LA 150 - EME ANNIVERSAIRE DE
LA COMMISSION EUROPEENE
DU DANUBE
1856 - 2006

Autriche

France

Allemagne

Italie

Grande Bretagne

Russie

Roumanie

Turquie

Le Km 0 - Mm 0
DU FLEUVE EUROPEEN, LE DANUBE

SULINA - ROUMANIE

La Commission Européenne du Danube (CED) 1856 – 1939

La Guerre de l'Orient – de la Crimée (1854-1856) a sa cause dans la malédiction d'un testament dont jusqu'à ce jour le monde n'a pas réussi d'échapper; la guerre prend fin en défaveur de la Russie et l'on conclut le Traité de paix de Paris en 1856, pour la mise en accord des intérêts européennes aux Bouches du Danube, intérêts d'ordre politique, économique et militaire.

C'est ainsi qu'il apparaît en Europe, par la volonté de la raison commune, le dialogue et le génie de ceux y impliqués, à la moitié du XVIIIe siècle, le premier et le plus stable partenariat international représenté par la Commission Européenne du Danube. Dans la composition de la Commission Européenne du

Danube on retrouve l'Angleterre, la France, la Prusse, la Sardine et les trois empires: l'Autriche, la Russie et la Turquie et, après la constitution de l'état unitaire roumain, la Roumanie. La CED a fonctionné aux Bouches du Danube pendant 83 ans, malgré les changements de pouvoir et les conflits militaires au niveau du continent européen. Le siège de la CED est à Galati, représenté par un secrétariat, mais le compartiment technique et le patrimoine technique se trouve à Sulina, où se déroule aussi les travaux.

Le but déclaré de la CED était d'assurer la fonctionnalité de la navigation sur le Danube par des travaux techniques de dragage des alluvions aux bouches du Danube à la Mer Noire, l'exécution du canal de Sulina pour permettre le développement du commerce danubien trans-européen et maritime. L'agenda secret de la CED a été de créer une institution au mandat européen, de longue durée, au rôle stratégique, de neutraliser la zone politique respective, agenda accompli par un compromis des grandes puissances d'arrêter l'expansion russe au sud vers le détroit de Bosphore et de bloquer la Russie d'obtenir concessions dans la Mer Noire.

Le 6 janvier 1857, une conférence spéciale qui a eu lieu à Paris a conclu un protocole par lequel l'Île des Serpents, située près des bouches du Danube, était attribuée à la Turquie et entré sous l'administration internationale de la CED jusqu'au 1939.

L'histoire de l'Île des Serpents.

L'île est en effet un rocher de 17 hectares, sans ressources d'eau potable, son nom «...des Serpents» provenant du fait que les serpents se glissaient dans les bassins où l'on collectait de l'eau pluviale potable. On retrouve la première mention sur cette île chez Arktinos de Millet, en 777 avant J.C., dans son ouvrage « Arktiois ». L'île a eu plusieurs nom : Fidonis, Illqnada, Achillea et ensuite, dans les ouvrages antiques Leuke Dans les ouvres antiques d'Hérodote on retrouve la mention que sur Leuke il y avait le temple et la statue d'Achille. Ptolémée et Ovide – le poète exilé de Rome en Dobroudja – évoquent le temple de Leuke dédié à Achille. L'île a appartenu aux géto-daces, puis elle est assimilée par la colonisation grecque des VII-VI siècles av. J.C., ensuite elle revient aux daces pendant la règne du rois Burebista et puis à Rome – aux Romains; elle devient possession byzantine jusqu'au 1204 quand Constantinople tombe aux mains des musulmans, et puis elle revient à la Venise et ensuite à la Gènes. En 1383, la Dobroudja entre dans la composition de la Moldavie, pour qu'en 1484 l'Empire ottoman devienne le maître de la Mer Noire. Les propos célèbres de Pierre le Grand, Tsar de la Russie, « Ce n'est pas de la terre ferme que je cherche, mais de l'eau » a exprimé clairement le désir des Russes de s'emparer de et de contrôler la Mer Noire et le détroit de Bosphore, projet en vertu duquel ils arrivent en 1812 jusqu'au Danube, en obtenant le bras

Chilia. En 1823, par l'ordre de l'amiral Grieg, le commandeur Kritzki a exploré minutieusement l'île, en y trouvant le temple d'Achille, dont il a décrit comme un édifice ayant une forme carrée de 30 mètres. Les Russes ont occupé l'île dans une tentative d'en devenir les maîtres et ont détruit le temple, utilisant le matériel pour y construire un phare. Dans le rapport du même commandeur on trouve la mention faite en 1828, que « les Russes, en y édifiant un phare, ils ont tout détruit ».

L'île revient à la Roumanie en 1877 jusqu'au 1947, quand, en conditions de paix, par le Droit de la force imposée par la URSS, elle est enlevée de la Roumanie et à présent elle est occupée par des troupes ukrainiennes, étant considérée un héritage.

Pendant l'activité de la Commission Européenne, l'île est desservie par le personnel de cette institution internationale, qui reconstruit le phare, les refuges et les demeures.

La Commission Européenne du Danube contribue avec des projets d'emménagement, technique, dragues et salandres à vapeurs apportées de l'Angleterre et de l'Allemagne, exécute des travaux de dragage, construit des quais d'accostage, des digues, approfondi les seuils au long du Danube en arrivant jusqu'à Galatzi et ensuite à Braila. Le Danube est parcouru par des cargos de grand tonnage sur une distance de 180 km en amont. La CED vient à sa maturité et organise des événements de célébration de sa 50 e anniversaire et, en 1931, de sa 75 e anniversaire.

Danubius

À l'occasion de sa 50 e anniversaire de la CED, celle-ci émet une médaille commémorative. La face de la médaille représente le Dieu Danubius. Le dieux Danubius est lié indissolublement de l'histoire du peuple roumain. Ici, aux frontières de l'Empire Romain se trouvait la Dacie conduite par le roi Décébale. En 87 av. J.C., les daces libres vainquent et décime la 5e Légion Romaine. Plusieurs victoires daces sur les Romains ont suivi. Le prestige de la Rome a été entamé. Les Romains devaient vaincre la Dacie de Décébale, l'ennemi de la Rome. En 103, l'empereur Trajan ordonne au plus renommé ingénieur de son temps, Apollodore de Damas, la construction d'un pont à travers le

Danube, entre Pontes et Drobeta, pont qui portait appliqué sur sa structure l'effigie du dieux Danubius. Les Daces sont vaincus et, pour célébrer la grande victoire, Trajan édifie le plus renommé monument de Rome – la Colonne Trajane, inaugurée le 12 mai 113 A.D. Cette Colonne haute de 30 mètres représente le Certificat de naissance du peuple roumain. Le relief sculpté en pierre qui entoure la colonne représente le déroulement de la guerre, des scènes de guerre entre les Daces et les Romains et le dieux Danubius.

La guerre Russe-Roumain-Turque (1877-1878) produit des changements essentiels dans la configuration européenne. La Roumanie devient un

état. La Dobroudja est re-annexée à la Roumanie. Entre le 1-13 juillet 1878, on signe à Berlin le nouveau Traité par lequel on rectifie les Traités de Paris et de Londres. La CED est conférée des immunités spéciales et Sulina, la ville où cette institution déroule ces activités techniques, bénéficie de tous ces avantages. On y hisse les pavillons de la CED, en conférant ainsi à la ville le statut

46 years
Anniversary Medal

E.C.D. medal
- Courage and Devotion -

50 years
Anniversary Medal

75 years
Anniversary Medal

150 years Anniversary Medal
AFDJ Galati 2006

150 years Anniversary Medal
National bank of Romania

d'extraterritorialité, neutralité en temps de paix et de guerre et des privilèges fiscaux. Sulina devient un port État, neutre, sans armée, sous l'ombrelle la la Commission. La vie continue son parcours, les décennies se succèdent, la CED fonctionne, une autre guerre se consomme en Europe, puis des crises économiques, des convulsions.

Le 16 mai 1939, la CED, le précurseur de l'Union Européenne cesse son activité, en Europe on commence à entendre le bruit des armes et la malheur – la guerre commence, avec ses destructions,

souffrances des blocs militaires, le spectre de la guerre nucléaire, des cortines, des goulags...

Sulina – Europolis au Km 0 du Danube

A la confluence du Danube avec la Mer Noire, un vieil habitat humain est apparu, entouré par le Delta du Danube. Des hommes venant des quatre y sont arrivé, et en quittant leurs bateaux, fatigués de tant de voyages, ils y sont arrêtés et établi leurs demeure sur une petit île de sable apporté par le grand fleuve des montagnes de l'Europe pendant des milliers d'années. Ces gens ont construit des maisons, en utilisant de la terre glaise, du roseaux et la pierre de ballast de leurs bateaux, en constituant ainsi un petit village, qui s'est transformé ensuite dans une petite ville. Dans son ouvrage „ De administrando imperio ", en 950, l'Empereur byzantin Constantin le Porphyrogénète signe l'attestation documentaire de la ville sous le nom de Solina. L'histoire de Sulina ne peut pas être séparée de l'histoire du fleuve et de la vie du port.

Par son position en tant que port fluvial et maritime des plus anciennes temps Sulina – Selina – Soline – Sunne, tous des noms qui la désigne, a assimilé est porté l'empreinte des colonisateurs – comme port grecque, phénicien, génois, des Principautés Roumaines, turque, russe et, par la volonté des grandes pouvoirs il devient port international et atteints le statut de Port État conféré par la Commission Européenne du Danube, bénéficiant d'extraterritorialité, de neutralité en temps de paix et de guerre, des privilèges fiscaux. La ville prospérait, elle portait le nom non-officiel Europolisère et avait une aura cosmopolite.

En lisant ces pages, on découvre le moulin qui mouds inlassablement le temps et tourne le monde dans des directions diverses, en se délectant de changer le destin des empires et des nations, car rien dans se monde n'est éternel. A la fin du XIX siècle, il y avait dans la ville 5000 habitants et 27 nations diverses.

La mère de la reine Juliana de Hollande fait une donation par laquelle on a construit l'usine d'eau de la ville qui est en état de fonctionnement jusqu'à ce jour. En 1903 le système d'illumination publique à gaze est remplacé par un système électrique, la ville comptant un nombre de 1200 maisons, 70 petites entreprises qui exécutaient des réparations des navires, des ancres, du goudron, des voiles et des filins, 154 magasins pour le gens de bonne condition, 56 cabarets pour le marins venus du monde entier.

Le port est plein de centaines de bateaux sur les mâts

desquelles on flottes des pavillons appartenant à tous les conquérants de vagues et des tempêtes des empires du monde. Des bateaux et des navires remplissent le port, la ville prospère et de ses 5-6 milles habitants, elle arrive en été quand l'année était riche à un nombre de 15-20 milliers d'hommes, car le rêve de tout docker était de gagner beaucoup et de rentrer chez soi.

Ici, au carrefour des empires, l'orgueil de la nationalité avait disparu, les maisons sont bâties l'une contre l'autre faute de l'espace, avec des formes qui trahissaient la nationalité du propriétaire, il y avait beaucoup de bistrotts et des cafés grecques avec de la musique, un vrai vacarme partout, des joueurs à tricot et gaité, des magasins juives ou l'on pouvait acheter tous ce que l'on voulait. C'était un monde agité qui vivait un vie à l'air cosmopolite des gens à statut de citoyens paisibles du monde et pas d'un certain pays, qui respectaient leurs traditions et leur culture nationale et pour lesquels le respect pour l'autre était sacre. La langue parlée dans la communauté de Sulina était la langue grecque, la langue officielle était le français, suivie par le roumain, la

russe, l'italienne, la turque, la vie de la ville étant en effet d'abord la vie d'un port pris dans le jeu des intérêts des grandes puissances.

L'éducation était assurée par deux écoles grecques, deux écoles roumaines, une école allemande, une école italienne, un lycée, une école d'art pour les jeunes filles où l'instruction se déroulait en langue française, une école juive et un institut anglais de marine. Petite ville aristocrate de fonctionnaires internationaux, diplômés, ingénieurs, médecins, corps de métier, patrons de navires et de chalands, cabarettiers, boulangers. Ville ayant un théâtre, de l'électricité, des hôpitaux, un casino, une fête deux fois par mois et une course hebdomadaire de bateaux pour Istanbul. A Sulina il y avait dix consulats et la bourse du blé roumain et huit agences des grandes compagnies européennes de navigation s'occupaient de l'approvisionnement de l'Europe de blé. Il y avait aussi trois typographies qui éditaient des journaux dans toutes les langues.

C'est ainsi que les gens de diverses nationalités se sont rassemblés tous avec leurs familles et ont bâti avec leur argent des églises et des temples pour la gloire du Créateur et la paix de leurs esprits. Le processus confessionnel était assuré par dix églises différentes: anglicane, un temple juif, une mosquée turque, des églises orthodoxes – grecque, arménienne, deux églises roumaines, une église russe, lipovénienne, une église catholique.

Les églises et les temples sont liées solidement à la vie, au bonheur et à la mort et chaque nation a emménagé son propre cimetière – il y a un cimetière des Anglais, un cimetière orthodoxe, un cimetière musulman, un cimetière juif, un romano-catholique et un allemand. Des êtres mortels, tous ceux qui y sont enterrés sont meurtres consolés par la pensée que leurs tombeaux portent quelques graines de sable y apportées par le Danube de leurs pays lointains. Cinq cimetières contigus où se reposent des commandants de navires et militaires, des pirates, des docteurs, des amoureux semblables aux Roméo et Juliette et la princesse Ecaterina Moruzi, dont le tombeau porte ces vers: "Le

bien que j'ai goûté, / Ainsi que le mal que j'ai fait, / Tous cela comme un brouillard s'est écoulé, / Ce qui reste toutefois / Est le bien que j'ai fait dans la vie".

Et la petite ville continue son parcours, la première guerre mondiale passe, puis les préparations pour la seconde conflagration, les conventions et les alliances sont violées, des pactes secrets d'agression sont signés, modifiant des cartes et des frontières.

Ainsi la vie de la ville souffre les supplices et l'humiliations de la guerre, le 25 août 1944 une flotte de bombardiers alliés, sans percevoir les étendards d'armistice détruisent partiellement la ville. Et la vie continue son parcours sans tenir compte de nous, acceptant la politique du bâton, de la terreur,

de l'ordre imposé ... Le sujet Europolis –CED est interdit dans la presse et dans les commentaires comme un sujet impérialiste. Puis quelque chose est arrivé, les gens ont décidé qu'ils ont eu assez de bâton et ont refusé un système qui avait accaparait toute l'Europe de l'Est, y compris la Roumanie, et ils ont provoquaient le changement qui était si nécessaire.

Et aujourd'hui, la petite ville est transitée annuellement par milliers de navires, paisible, , avec des hôtels - pensions modestes, les touristes le cherche pour son histoire et sa beauté uniques et tout le monde espère et attend des temps meilleurs, car l'espoir ne meurt jamais.

La ville a célébré avec reconnaissance les 150 années dès la constitution de la Commission Européenne du Danube, Commission qui lui a apporté le nom d'Europolis, l'honneur et la prestige d'un Etat pendant une demie de siècle. Et nous sommes fiers que par la volonté de la Divinité, nous avons apporté notre contribution naturelle, à coté des pays européennes, au développement du Concept d'Europe Unie, d'acceptation entre les Peuples et les Etats.

